

Byhistoria från Bjurf, Skåne berättad
af Olga Sundberg.

I Bjurf socken bodde för många år sedan en mycket gubbe, smickade till språk. Hans namn har gått mig ur minnet, men gen manliga kallades han för "Boken". Varför, eller varifrån han fått sitt önamn vet jag aldrig veta, men säkert är, att man aldrig genom honom behöfde "sätta boken till bräddgårdsmästare" ty sitt arbete sköttes hos som en hel hant, till kindornas fulla belägenhet.

I sitt levande var han dock något slarvsk. Så t. ex sammalorde han med sin gamla kärliga hustru, så t. ex sammalorde han med sin gamla kärliga hustru Gunnar, som hon kallades, för alla boddehusmanen var blygde sin, aldrig om vilkas vet kunde, trots prästens upprepade vändningar och tillstånd.

De borde också som hand och hatt; men skvallret gick, att "Boken" själv många gånger fått dröja det kortaste sträcket och fått dröja för fadren, eller rättare honom, ty sådana hade han naturligtvis. Måhända kände kärleksningen till hans önamn "Boken", ty jämt skingrades han med sin kärling.

Någon religion kunde naturligtvis icke i det huset. "Boken" var över allt vad prästas hött och härbt och spottade åt allt vad heligt ^{var} i kinnat och på jösk. Stundom gick han ut gubblade över en del outgrundliga saker; funderade och var värre än tillföru.

Det alla gästiga i den vägen var när han gubblade över han - Hornfalle mände sant kärpa kände han veta om han, en längre tid om "målade färg för vägen" i de gästiga färgen.

Slutligen drömde han en natt, att han såg
 Korpalle, men från honom till sin fasa vara
 i fäer så lik min egen kärning! som han
 uttrycker sig.

Förskämdt häröver skole han med full
 hals i sömnen:

~ Tori fäer!! - och spottade därvid
 bobaleskonstern mest i sinnen på sin kä-
 ring, som härvid utbrände:
 Tabla!